

РЕШЕНИЕ

№ 1105

гр. София, 19.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 22.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1674** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл.

1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Делото е образувано по искова молба на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище в [населено място] и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 2, представлявано от Г. Д. - управител, чрез упълномощения му представител адв. Д., срещу Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), с която са предявени осъдителни иски за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди (под формата на пропуснати ползи) в общ размер на 541 859,88 лева за периода 01.04.2011 г. - 30.11.2018 г. вследствие на отменени като незаконосъобразна актове на ответника - решение № Ц-010/30.03.2011 г. и решение № Ц-5/20.02.2015 г., както и обезщетения за забава в общ размер на 48 968,27 лева, изчислени върху общия размер на главниците до датата на предявяване на исковите, ведно с обезщетения за забава в размер на законната лихва върху главниците, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното изплащане на задължението.

В исковата молба се твърди, че с влязло в сила съдебно решение № 2126/13.02.2013 г. на Върховен административен съд, постановено по адм. дело № 5492/2011 г., е отменено решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР в частта по т. 7, с която е определена, считано от 01.04.2011 г., преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрическа централи с инсталирана мощност до 10 МВт без ДДС за „водноелектрически централи под 10 МВт, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г. - 112.48

лева/МВтч”. Поддържа се, че след съдебната отмяна на посоченото решение КЕВР постановява нов административен акт - решение № Ц-5/20.02.2015 г., с което отново определя считано от 01.04.2011 г. преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия за същите централи. Последното решение също е било отменено с влязло в сила на 12.11.2018 г. решение № 4039/15.06.2017 г., постановено по адм. д. 2596/2015 г. на Административен съд София-град.

Ищецът уточнява, че двете решения на КЕВР са незаконосъобразни административни актове, отменени по съответния ред, от които претендира вредите. Настъпването на вредите обосновава с чл. 19, ал. 2 от Закона за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата (ЗВАЕИБ), отм. ДВ бр. 35/2011 г. и впоследствие чл. 31, ал. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници - задължителното изкупуване на произведената електрическа енергия по преференциални цени, определени от КЕВР, която в случая била незаконосъобразно определена с отменените решения.

Ищецът сочи, че е производител на електрическа енергия от водноелектрическа централа с инсталирана мощност до 10 МВтч, като за исковия период е продавал и фактурирал по дългосрочен договор за изкупуване на електрическата енергия по преференциална цена без ДДС в размер на 112,42 лева/МВтч без ДДС въз основа на отменената т. 7 от решение № Ц-010/30.03.2011 г. и решение № Ц-5/20.02.2015 г., като съгласно хидроенергийната категория на притежавания от ищеца ВЕЦ приложимата преференциална цена била в размер на 178,68 лева/МВтч без ДДС по т. 3 от решение № Ц-010/30.03.2011 г.

С уточняваща молба от 08.04.2019 г. (л. 23 и сл.) ищецът прецизира твърденията си относно правнорелевантни факти:

Заявява, че изкупуването на произведената от ищеца електрическа енергия в исковия период се извършва по преференциална цена в размер на 112,42 лева/МВтч без ДДС, утвърдена с решение № Ц-010 / 30.03.2011 г. и решение № Ц-5 / 20.02.2015 г. на КЕВР.

Заявява, че изкупуването на произведената от ищеца електрическа енергия до началото на исковия период (01.04.2011 г.) се извършва по преференциална цена в размер на 110,79 лева/МВтч без ДДС, утвърдена с друго решение на КЕВР - решение № Ц-018 / 31.03.2010 г.

От незаконосъобразността на двете решения на КЕВР ищецът претендира:

Ø пропуснати ползи в размер на 88 362,04 лева, претърпени от незаконосъобразен административен акт - т. 7 от решение № Ц-010/30.03.2011 г., като счита, че преференциалната цена за изкупуване на електрическата енергия за ВЕЦ на дружеството вместо по 112,48 лева/МВтч без ДДС следвало да се определи по т. 3 от същото решение в размер на 178,68 лева/МВтч без ДДС за периода от 01.04.2011 г. до 17.12.2013 г. Пропуснатите ползи в размер на 88 362,04 лева са формирани като произведение на произведеното и продаденото от ищеца количество електрическа енергия по разликата между ценовото равнище на продажбите при преференциална цена от 112,48 лева/МВтч без ДДС и 178,68 лева/МВтч без ДДС.

Ø обезщетение за забава върху главницата от 88 362,04 лева за периода 17.12.2013 г. - 14.12.2018 г. в размер на 44 811,21 лева;

Ø обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 88 362,04 лева за периода от 14.12.2018 г. до окончателното изплащане на задължението.

Ø пропуснати ползи в размер на 453 497,84 лева за периода от 18.12.2013 г. до

30.11.2018 г., като ищецът твърди, че преференциалната цена за изкупуване на електрическата енергия за ВЕЦ на дружеството вместо по 112,48 лева/МВтч без ДДС следвало да се определи в размер на 178,68 лева/МВтч без ДДС във връзка с отмяната на второто решение на КЕВР (решение № Ц-5 / 20.02.2015 г.). Пропуснатите ползи в размер на 453 497,84 лева са формирани като произведение на произведеното и продаденото от ищеца количество електрическа енергия по разликата между ценовото равнище на продажбите при преференциална цена от 112,48 лева/МВтч без ДДС и 178,68 лева/МВтч без ДДС.

Ø обезщетение за забава върху главницата от 453 497,84 лева за периода 12.11.2018 г. - 14.12.2018 г. в размер на 4 157,06 лева;

Ø обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 453 497,84 лева за периода от 14.12.2018 г. до окончателното изплащане на задължението.

Ищецът претендира присъждане на разноски в производството.

Ответникът е получил препис от исковата молба и доказателствата към нея и в законоустановения срок е депозирал отговор на исковата молба.

Поддържа се и неоснователност на предявените искове с твърдение за липса на кумулативно необходимите елементи от фактическия състав на имуществената отговорност по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Ответникът сочи, че в мотивите на съдебните решения на ВАС не са дадени указания към КЕВР да категоризира производителите на електрическа енергия от възобновяеми източници, попадащи в обхвата на решение № Ц-5 / 20.02.2015 г. в други точки от решение № Ц-010 / 30.03.2011 г. Оспорва се твърдението на ищеца, че експлоатираната от него централа попада в групата по т. 3 от решение № Ц-010 / 30.03.2011 г., а не по т. 7 от същото решение. Навеждат се доводи, че от твърденията на ищеца било видно, че претендираните вреди произтичат не само от отменените два административни акта, но и от неправилната категоризация на централата като такава, попадаща по отменената т. 7 от решение № Ц-010 / 30.03.2011 г. Във връзка с последното поддържа, че КЕВР не определя индивидуално на всеки конкретен производител категорията, в която попада, а това индивидуално категоризиране се извършва от крайния снабдител или обществения доставчик, с когото производителят на електрическа енергия от възобновяеми източници сключва договор за изкупуване на електрическа енергия. Оспорва се твърдението на ищеца за претърпени вреди във вид на пропуснати ползи поради това, че не било приключило административното производство, което има за предмет приложимите спрямо ищеца цени. Оспорва се наличието на причинно-следствена връзка между двата отменени административни акта и претендираните от ищеца вреди, защото от една страна въпросът, решен с отменените актове, не е решен с нов административен акт, а от друга - защото претенцията на ищеца, че спрямо него е следвало да се приложи друга цена, вместо цената по отменената т. 7 от решение № Ц-010 / 30.03.2011 г., е обвързана не с отменените актове, а с друго обстоятелство - категоризирането на обекта на ищеца от страна на крайния снабдител [фирма], което е предмет на техни търговски правоотношения, върху които КЕВР не влияе.

Ответникът претендира присъждане на разноски в производството.

По време на проведеното по делото открито заседание ищецът се представлява от адвокат Г., която поддържа исковата молба и прави искане за прогласяване на нищожността на решение № Ц-14/03.04.2019 г. на КЕВР на основание, чл. 17, ал. 2 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК. Представени са допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът се представлява от юрисконсулти М. и Н., които оспорват исковата молба. В дадения от съда срок са представени подробни писмени бележки.

Участвалият в производството по делото прокурор като представител на СГП, намира искът за доказан и следователно основателен.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в исковата молба доводи, изразеното становище на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото гласни и писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна и правна страна следното:

По допустимостта на иска: Подаването на искова молба по реда на чл. 203 от АПК не е обвързано с преклузивен срок. Нейната допустимост е свързана най-вече с редовността ѝ, касаеща посочването на административния акт или органа или длъжностното лице, от чието действие или бездействие са причинени претендираните вреди.

В разглеждания случай искът е допустим. Той е предявен след отмяната на административни актове по съдебен ред и срещу юридическото лице, в чиято структура се намира органът, издал незаконосъобразните актове.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различieto по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции. Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвента към протовоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове. Издаването на подобни актове е регламентирано в съответните закони. Касае се за всички видове административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увреждения може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове.

Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразна със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Наличието на тези предпоставки ще бъде абсолютно условие за ангажиране на отговорността на държавата и съответно присъждане на обезщетение.

В разглеждания казус ищецът твърди, че е претърпял имуществени вреди, под формата на пропуснати ползи, в следствие на упоменатите по-горе решения на КЕВР, които са били отменени от съда.

Страните не спорят, че ищецът е собственик на водноелектрическа централа „Р.“, находяща се в землището на [населено място], [община], област В.. За изкупуването на произведената от тази централ електроенергия е представен Договор с [фирма] - № 77/01.07.2008 г.

С решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР /предишното наименование на ответника/ считано от 01.04.2011 г. е определена преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с мощност до 10 МВт, без ДДС, като в т. 7 за водноелектрически централи под 10 МВт, въведи в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г., е определена цена 112.48 лв./МВтч. Това решение на ДКЕВР в частта му по т. 7 е отменено с Решение № 2126/13.02.2013 г., постановено по адм.д.№ 5492/2011 г. на ВАС, потвърдено с Решение № 16953/17.12.2013 г., постановено по адм.д. № 7175/2013 г. на петчленен състав на ВАС и административната преписка е върната на ДКЕВР за ново произнасяне при спазване на указанията в мотивите на решението. В мотивите на съдебното решение е прието, че в нарушение на материално-правните разпоредби и административно-производствените в точка 7 от процесното решение ДКЕВР е въведен допълнителен разграничителен критерий за отделните видове водноелектрически централи – „въведени в търговската експлоатация преди 19 юни 2007 г.“, без да са посочени фактически и правни основания за въвеждането на този критерий, както и липсва нормативна регламентация на подобен критерий, относим към формирането на преференциални цени за продажба на електрическа енергия. В решението е посочено още, че делото следва да се върне на ДКЕВР като административна преписка за ново произнасяне за определяне на преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и

водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт.

С Решение № Ц-5/20.02.2015 г. ДКЕВР определя, считано от 01.04.2011 г. преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт в размер на 112,48 лв./МВтч, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа. Решението на ДКЕВР в частта по т.7 е отменено с Решение № 4039/15.06.2017 г., постановено по адм.д.№ 2596/2015 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 13785/12.11.2018 г., постановено по адм.д.№ 12851/2017 г. на ВАС. В съдебните решения е отбелязано, че не са посочени фактически и правни основания за въвеждането на разграничителния критерий „съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт“, като преписката е върната наново на КЕВР за ново произнасяне.

На 03.04.2019 г. следвайки указанията на съда КЕВР приема Решение № Ц-14, с което е определил преференциална цена за изкупуване на електроенергията, произвеждана от ВЕЦ с инсталирана мощност под 10 МВт, които са въведени в експлоатация до 19.06.2007 г. /датата на влизане в сила на отменения Закон за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата/ в размер на 112,48 лв./ МВт., считано от 01.04.2011 г.

По делото като доказателства са приети: разрешително за водоползване от повърхностен воден обект от 07.09.2009 г., издадено от Министерство на околната среда и водите, Решение на ДКВЕР за издаване на сертификати за произход на електроенергия, сертификат за произход на електроенергия от 03.10.2011 г., фактури, издадени от ищеца като доставчик към [фирма], за изкупена електроенергия, както и извлечения от банковата му сметка, за преведените от получателя на доставката суми и други документи.

По искане на страните беше допуснато изслушване на заключение на комплексна техническа и икономическа експертиза, чието заключение е прието като доказателство по делото.

Анализът на събраните по делото доказателства, мотивира съдът да приеме исковата молба за *неоснователна*, по следните съображения.

Както беше посочено по-горе, че ДКЕВР /сега КЕВР/ на 30.03.2011 г. е издал Решение № Ц-010, с което определя преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с мощност до 10 МВт, без ДДС, като в т. 7 за водноелектрическите централи под 10 МВт, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г., е определена цена 112.48 лв./МВтч. Това решение в частта му относно т.7 е отменено от ВАС като незаконосъобразно и преписката върната за ново произнасяне. На 20.02.2015 г. ответникът издава ново Решение № Ц-5, с което определя, считано от 01.04.2011 г. преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт в размер на 112,48 лв./МВтч, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа. Решението на ДКЕВР в тази му част е отменено с Решение № 4039/15.06.2017 г., постановено по адм.д.№ 2596/2015 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 13785/12.11.2018 г., постановено по адм.д.№ 12851/2017 г. на ВАС. Безспорно в случая е налице е незаконосъобразен административен акт.

За да се ангажира обаче отговорността на ответника следва да се установят всички елементи от този фактически състав. Наличието на отменен административен акт не е достатъчно основание, за да се приеме, че предявеният иск е основателен и доказан. Изисква се наличие и на останалите елементи на фактическия състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, които по делото обаче не бяха доказани.

В разглеждания казус на доказване подлежи факта на настъпване на вредите, както и причинната връзка между незаконосъобразния акт на администрацията и настъпилите вреди. По отношение на тези предпоставки ищецът нито посочи, нито представи доказателства, които да подкрепят неговите твърдения. Съдът намира, че претендираните от ищеца вреди не почиват на реални факти, а само на предположения.

Накърняването на имуществените интереси на увредения може да бъде осъществено по два начина – чрез претърпяна загуба /реално намаление на имуществото на увредения/ или чрез пропуснати ползи /пропускане на увеличение на имуществото при наличието на всички предпоставки за това/. В настоящия случай искът е за пропуснати ползи, като ищецът твърди, че следствие на незаконосъобразните административни актове е лишен от една сигурна облага, изразяваща се в увеличение на имуществото му с посочения в исковата молба размер.

Видно от мотивите на двете отменителни решения на ВАС преписката е върната за ново произнасяне от КЕВР. От доказателствата по делото се установява, че в изпълнение на указанията на ВАС на 03.04.2019 г. ответникът е приел Решение № Ц-14, с което е определил преференциална цена за изкупуване на електроенергията, произвеждана от ВЕЦ с инсталирана мощност под 10 МВт, които са въведени в експлоатация до 19.06.2007 г. /датата на влизане в сила на отменения Закон за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата/ в размер на 112,48 лв./ МВт., считано от 01.04.2011 г. По силата на чл.13, ал.9 от Закона за енергетиката този акт има предварително изпълнение. Следователно за претендирания от ищеца период има действаща разпоредба, която определя цената на изкупуване именно на 112,48 лв./ МВт. и която цена следва да бъде прилагана съобразно изискванията на § 7, ал.1 от ПЗР на ЗЕВИ. Доколкото тази цена е идентична с цената, определена в т.7 на отменените решения на КЕВР, не може да се направи извод за реално претърпени от ищеца вреди от някакви пропуснати ползи.

В тази връзка съдът намира, че искането за прогласяване на нищожността на Решение № Ц-14/03.04.2019 г. е неоснователно. По силата на чл. 17, ал. 2 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, съдът се произнася инцидентно по валидността на административните актове независимо от това, дали те подлежат на съдебен контрол. Тълкуването на тази разпоредба налага извода, че съдът евентуално да се произнесе по валидността на административен акт, който е влязъл в сила или не подлежи на оспорване. В случая обаче с посоченото решение се засягат права и законни интереси на ищеца и предвид липсата на забрана за неговото оспорване, за него съществува законова възможност да го обжалва пред съответния административен съд по предвидения в закона ред. Такова оспорване е

направено пред АССГ, но решението, с което е прогласена нищожността на Решение № Ц-14/03.04.2019 г. не е влязло в сила.

На следващо място настоящият съдебен състав не намира, че твърдяната от ищеца, като производител на електроенергия, пропусната полза, би могла да произлезе от неправилното категоризиране на централата като вид по т.7, а не по т.3, респективно по т.4. Това твърдение е необосновани и не намира опора в доказателствата по делото. Пропусната полза представлява реална, а не предполагаема вреда. Тази вреда трябва да почива на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да се основава на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличението. С оглед на това ищецът следва да докаже, че произведената от него електроенергия не е изкупена на по-високи цени единствено поради отменената т. 7 от цитираните решения на ДКЕВР. Такова доказване обаче по делото не бе направено. Не бе установено причинна връзка между твърденията от ищеца вреди и отменения административен акт. С решение № 2126/13.02.2013 г. по адм. дело № 5492/2011 г. ВАС е приел, че при определяне преференциалните цени за продажба ДКЕВР се е съобразила с изискването на чл.21 ал.2 от ЗВАЕИБ /отм., но в сила към постановяване решението на регулаторния орган/ и чл.21, ал.3 от НРЦЕЕ, но в частта си по т. 7 това решение е незаконосъобразно единствено поради въвеждането на един допълнителен критерий „въведени в търговската експлоатация преди 19 юни 2007 г.“ В съдебното решение не се дават указания тези производители да бъдат класифицирани в други категории или по други точки от решението. Съдът изобщо не се е занимал с въпроса доколко ищецът се включва правилно в категория на производителите по отменената т. 7, за да са налице основания в настоящото съдебно производство последният да твърди, че неправилно е категоризиран от ответника и то именно с отменената т. 7. Дори в Решение № 13785/12.11.2018 г. ВАС изрично заявява, че „в решението на предходния тричленен състав на ВАС не се съдържа указание за прегрупиране по критериите, посочени от т.1 до т.6 на Решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР. Това решение е влязло в сила по посочените точки и не може да бъде променяно въз основа на обжалването по друга точка – 7, а в случая и по друго решение № Ц-5/20.02.2015 г.“. Следва да се има предвид, че класификацията на отделните производители на електроенергия не е в правомощията на ответника, който определя само различните групи производители. Следователно отмяната на т.7 сама по себе си не обуславя попадането на ищеца в друга категория, още по-малко в т.3 или т.4, както той сам твърди.

Такава класификация не може да бъде изведена и от заключението на СТИЕ, което съдът кредитира като подробно и мотивирано, но счита, че извън компетентността на вещите лица е да определят каква е класификацията на процесния ВЕЦ, както те са направили в отговора на въпрос № 2 от заключението. С т. 7 от Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. и Решение № Ц-5 от 20.02.2015 г. се определят преференциални цени, по които крайните снабдителни, съответно общественият доставчик изкупуват количества електрическа енергия, произведена от възобновяеми източници. Съгласно чл. 21 от ЗВАЕИБ (отм.) и чл. 19а от Наредба за регулиране на цените на

електрическата енергия (НРЦЕЕ, отм., ред. ДВ бр. 62 от 2007 г.), съответно съгласно чл. 31 от ЗЕВИ, КЕВР определя преференциалната цена по различни групи производители на електрическа енергия от ВИ, обединени съобразно съответните критерии. Комисията не определя индивидуално цена за всеки конкретен производител на електрическа енергия от възобновяеми източници. В случая не се касае за утвърждаване на цени на производителите на електрическа енергия от конвенционалните енергийни източници, за които се прилагат разпоредбите на Закона за енергетиката, а на преференциални цени за електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници, ползващи природните ресурси - вода, слънце и вятър, за които производители се прилагат специалните разпоредби на ЗЕВИ, а преди на ЗВАЕИБ (отм.). Категоризацията си производителите следва да защитават при сключването на договорите с електроразпределителните дружества, задължителни по силата на чл. 31, ал. 2 от ЗЕВИ. От доказателствата по делото е видно, че именно [фирма] при сключване на договорите с ответника е приел, че последният следва да бъде поставен в категорията по т.7 от решението на ДКЕВР и произведената от него електроенергия да бъде изкупувана на цена 112,48 лв./ МВт. При това положение липсва пряка и непосредствена връзка, която да причинява претендираните вреди и отменения акт, тъй като самата категория на ВЕЦ се определя при преговорите с трето лице. Изрично в приложеното по делото становище на КЕВР се сочи, че определянето на принадлежността на всяка ВЕЦ към утвърдените категории се доказва от собственика пред съответния краен снабдител като определянето на принадлежността към ценова категория момее да завърши със съответен протокол."

По делото не е представен такъв протокол или друг документ, по силата на който да е определена различна ценова категория за ВЕЦ „Р.“ от тази по т. 7 от Решение № Ц-10 от 30.03.2011 г. Ищецът не ангажира никакви доказателства, че е представил документи пред крайния снабдител, въз основа на които да се докаже различна принадлежност на ВЕЦ към някоя от групите по т. 1 - т. 6 от ценовото решение. Ето защо е недопустимо да се доказва различна принадлежност на ВЕЦ „Р.“ за първи път в хода на настоящото съдебно производство по ЗОДОВ, само въз основа на заключение на едно нещо лице, още повече, че същото не е изследвало всички необходими документи в тази връзка.

Изкупуването на електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници, се осъществява не на свободния пазар, а по регулирани от ответника цени. Тази цена се прилага в отношенията между производителя и крайния снабдител, поради което не може да се приеме, че [фирма] търпи вреди от пропуснати ползи, още повече, че с Решение № Ц-14/03.04.2019 г. КЕВР е определил за исковия период същата цена – 112,48 лв., която регулация е действаща и следва да се прилага в отношенията между производителите на електроенергия от ВЕЦ с инсталирана мощност под 10 МВт и разпределителните дружества. Имуществената отговорност на ответника не може да бъде реализирана поради липсата на един основен елемент - вреда, настъпила в резултат на отменен административен акт. Независимо, че и това Решение № Ц-14/03.04.2019 г. КЕВР е обявено за

нищожно с решение № 5129/23.07.2019 г. по адм. д. № 4506/2019 г. по описа на АССГ, същото не е влязло в сила, тъй като е оспорено пред ВАС.

В разглеждания казус ищецът не успя да докаже по пътя на главното и пълно доказване, че е претърпял сочените вреди (под форма на нереализирана печалба) и че между тях и решенията на ответника и твърдяното неправилно категоризиране на централата, което се извършва от крайния снабдител, съществува причинно-следствена връзка.

За пълнота следва да се отбележи, че видно от договор № 77 от 01.07.2008 г. за изкупуване на електрическа енергия, сключен между [фирма] и [фирма], продавачът се задължава да продаде, а купувачът да изкупи произведената електрическа енергия от ВЕЦ „Р.“, по цени и условия, определени в договора. Цените и плащанията по този договор са подробно посочени в чл. 11 и следващите от Раздел VI на Договора. Следователно, задължението за заплащане на цена на [фирма] за произведената електрическа енергия от възобновяеми източници произтича не само от закона, а и от сключения договор за изкупуване на електрическа енергия, където се уреждат правата и задълженията на двете страни и техните търговски и финансови взаимоотношения, които не са скрепени с властническа санкция на КЕВР. В случай, че ищецът твърди, че е понесъл вреди под формата на нереализирана печалба, той може да насочи претенцията към лицето, което се е задължило, съгласно договора да изкупува произведената електроенергия.

Допълнителни аргументи в тази връзка и в подкрепа на извода за недължимост на обезщетение от страна на КЕВР в случая може да се открият в Решение № 3620/30.03.2016 г., постановен по адм.д. № 7329/2015 г. на ВАС – III отд., с което е решен идентичен случай като настоящия. В същото решение се казва, че „Цените се прилагат в отношенията между производителя и обществения доставчик, респ. крайния потребител, така че ако продажбите са реализирани на друга, а не на определената за съответната група цена, това не е по причина на издадения от регулаторния орган административен акт“.

Поради всичко изложено съдът намира, че по делото не бе доказано наличието на претърпени от ищеца вреди.

С оглед извода за неоснователност на иска за присъждане на обезщетение, претенцията за присъждане на лихви също се явява неоснователна. Лихвите представляват акцесорно вземане и всяко задължение за лихва предполага наличието на друго главно задължение – на главница. Затова вземането за лихви следва съдбата на главното вземане. В настоящия случай основната претенция на ищеца е неоснователна, поради което не следва да се присъждат и лихви върху претендираната главница.

Предвид изложеното, съдът намира, че предявената искова молба е изцяло неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

В същото време, независимо от изхода на спора, не следва да се присъжда юрисконсултско възнаграждение на ответника. В производството по ЗОДОВ ищецът не дължи на ответника заплащане на юрисконсултско възнаграждение. Разпоредбите на чл. 10, ал. 2 и ал. 3 от ЗОДОВ, тълкувани в тяхната взаимовръзка, се явяват специални по отношение на общите

разпоредби на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК и чл. 143 от АПК. Липсата на изрична уредба в ЗОДОВ, която да предвижда отговорност на ищеца за заплащане на юрисконсултско възнаграждение на ответника при пълно или частично отхвърляне на иска/исковете му, означава, че такова не се дължи.

От друга страна, по делото са направени разноски за изготвената съдебно икономическа и техническа експертиза, като ищецът ще следва да заплати на ответника внесения от него депозит в размер на 860 лв.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ,
Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на искова молба на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище в [населено място] и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 2, представлявано от Г. Д. - управител, чрез упълномощения му представител адв. Д., срещу Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), с която са предявени осъдителни иски за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди (под формата на пропуснати ползи) в общ размер на 541 859,88 лева за периода 01.04.2011 г. - 30.11.2018 г. вследствие на отменени като незаконосъобразна актове на ответника - решение № Ц-010/30.03.2011 г. и решение № Ц-5/20.02.2015 г., както и обезщетения за забава в общ размер на 48 968,27 лева, изчислени върху общия размер на главниците до датата на предявяване на исковете, ведно с обезщетения за забава в размер на законната лихва върху главниците, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище в [населено място] и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 2, представлявано от Г. Д. - управител, да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране сумата от 860 лева, представляваща изплатено възнаграждение на вещите лица, изготвили заключение по допуснатата съдебно-техническа и икономическа експертиза.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.